బిడ్డలుగల్ల తల్లి

- ఆర్. ఎం. ఉమామహేశ్వరరావు

మా కనకత్తని తిట్టితూర్పారబట్టని వాళ్లు ఊళ్ళో ఒక్కరుకూడా లేరు. నలుగురి నోళ్ళల్లో నానారకాలుగా నానుతూ ఉంది.

''కడుపులోబెట్టుకోవాల్సిన తల్లిగూడాపోయే నాసవితీ! అంటే ఇంక ఆ బిడ్డేం గావాల? యాడ జానాల?'' అనింది మా అమ్మ.

''తప్పుజేసింది బో, అదేం అన్నాయం? కట్టుకున్న మొగుడూ గొట్టె, అక్క మొగుడూగొట్టె, ఇంటికి సుట్టపుసూపుగా వొచ్చిన్నాబట్టా గొట్టె, కడాకి కన్న తల్లి గూడాగొడితే ఎట్టా?'' అని ప్రశ్నించింది మా పెద్దమ్మ.

''అదేం గోరం అబయా! కాల్తోచేత్తో...కాల్తోచేత్తో... కాల్తోచేత్తో వొకటేయాపన సంపాదిలిపెట్టిందే. దాని కాళ్ళల్లో పుండుబుట్ట, దాని చేతులిరగ! కడుపుగ్గన్న తల్లేనా అది!'' పద్మమ్మ తిట్ల పురాణం ప్రారంభించింది.

''మిగతా నా సవితులంతా పెతీవతలైనట్టు అందరూ దాన్ని ఆడిపోసుకొనే వాళ్ళే! మొకాన ఇంత బొట్టుతో లచ్చిందేవి మాదిరుండే బిడ్డ జూడు. పీనిగి మాదిరి అయిపోయుండాది'' దుఃఖంతోచెప్పింది నీలమ్మ.

''నేనొకమాటంటా! కాపరమున్నాక గుట్టూ, మట్టూ వుండాల. మొగుడన్నోడు నాలుగు దెబ్బలేసికాపరం జేసుకోవాల్నా ఈదిలో కీడ్చి ఆగిత్తెమంతా జేయాల్నా? ఏందంట ఇది?'' మందలింపుగాఅనింది మనోరంజనమ్మ.

మా మిద్దింటత్త ఇంటిముందు పందిట్లో వెల్లికిల్లా వేసిన మంచం మీద కూర్చున్నాను నేను. మా బంధు బృందం అంతా తలోగుంజని ఆనుకుని కూర్చున్నారు.

పందిటి పక్కన సీమచింత చెట్టు మీద కాకుల గుంపు గోల చేస్తూ వుంది. ఈకలు చెదిరిన కాకి ఒకటి గుంపు లోంచి ఎగిరొచ్చి కరెంటు తీగ మీద వాలింది. అప్పటికే దాని రెక్కల మీద ఈకలు కొన్ని వూడిపోయాయి. ఆ ఒంటరి కుంటికాకిని గుంపంతా వెంటాడుతోంది. ఈగొడవకి బెదిరిన పిచుకలు కొన్ని జీలగచెట్టు మీద చేరి కిచకిచ లాడుతున్నాయి.

''చా యెదవకాకులు! చెయ్! చెయ్! పొండి! అట్టేడన్న పోయి సావండి!'' నీలమ్మ కాకుల్ని తరిమి తిరిగివచ్చి కూచుంటూ అనింది.

''అబయా! నువ్వేమన్నా జెప్పు. అది బిడ్డల్ని సాకి సంతరించిన అమ్మగాదు. అదసలు ఆడదే గాదు. దెయ్యపు ముండ!''

వీళ్ళందరి ఆగ్రహం, అసహ్యం నాకు అర్థమయ్యాయి. మా కనకత్తది వట్టి పల్లెటూరి అమాయకత్వం. వెర్రిబాగుల మనస్తత్వం. ఆమెను రాజమ్మ లేచి పోయిన దగ్గర నుంచి నేను గమనిస్తూనే వున్నాను.

రాజమ్మ మా కనకత్త కూతురు. మా కనకత్తకి ఇద్దరు కూతుళ్ళు. పెద్ద బిడ్డని అయిన ఇంట్లోనే ఇచ్చింది. రాజమ్మని మేనల్లుడికి ఇచ్చారు. మా వెంకటముని మామ బలవంతం మీదే రాజమ్మ పెళ్ళి జరిగింది. మా కనకత్తకి ఈ సంబంధం ఇష్టం లేదు. అయితే నలుగురూ నటరాజన్ ప్రయోజకత్వాన్ని మెచ్చుకోవడంతో మా కనకత్తకి ఒప్పుకోక తప్పలేదు.

నటరాజన్ ఊరవతల కాటన్ మిల్లులో పని చేసేవాడు.

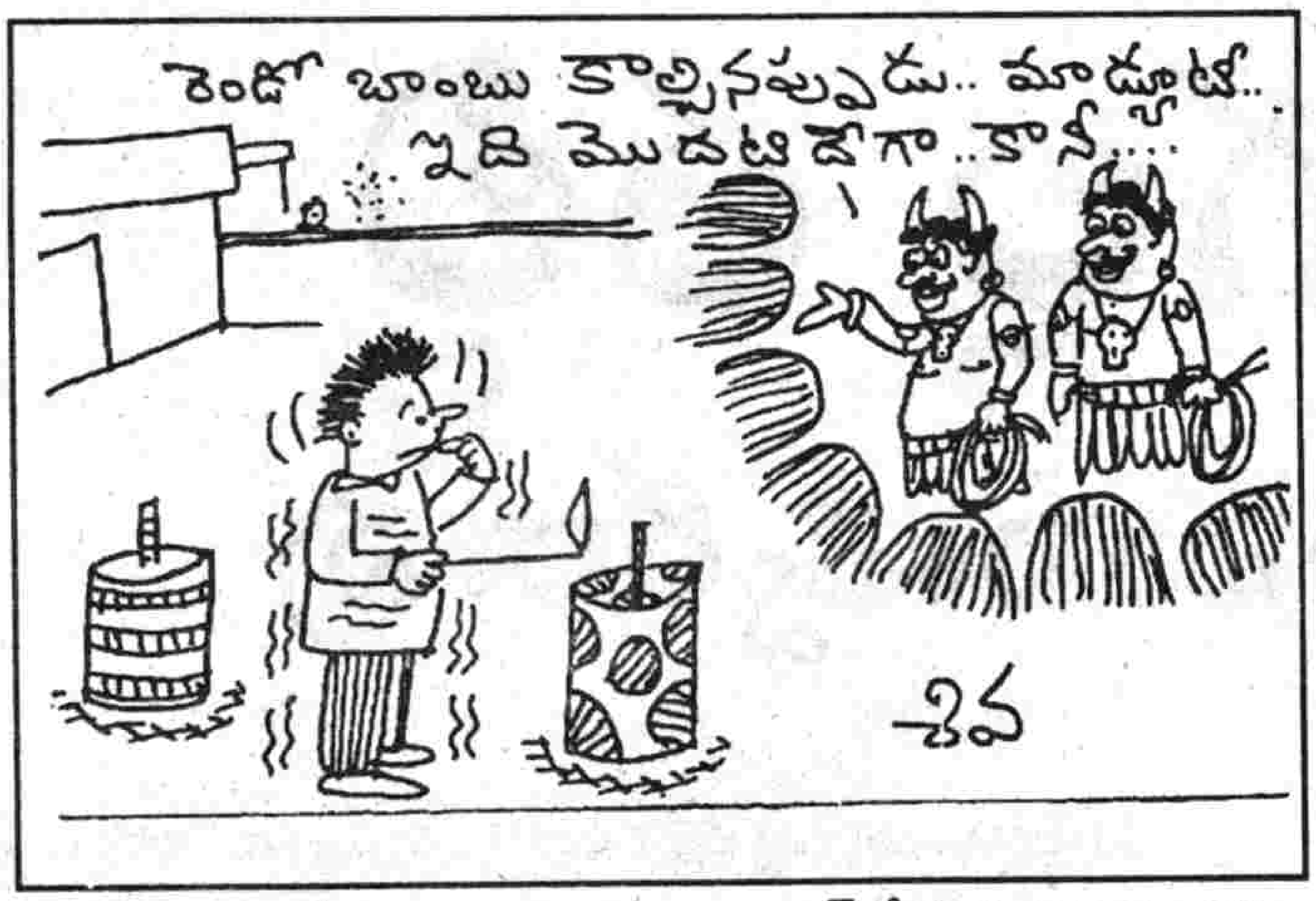

ఒకసారి మిల్లులో సమ్మె జరిగింది. నటరాజన్‌తో సహా సగం మందిని పనిలోంచి తీసేశారు. దీంతో పూట గడవటం కష్టమయింది. నటరాజన్ నాయన కేమో ఇంటి కష్టం, సుఖం పట్టవు. ఆయనది అరవ దేశం. మద్రాసులో ఏదో పని చేసేవాడు. మూడు నెలలకో, నాలుగు నెలలకో ఒకసారివచ్చేవాడు. వచ్చినప్పుడు చేతిలో వుంటే నాలుగు రూపాయిలు పెట్టి పోయేవాడు. ఇంట్లో పెళ్ళికెదిగిన ఆడబిడ్డలు ఇద్దరున్నారు.

ఈ కష్టకాలంలో మేనమామ నటరాజన్‌ని ఆదుకున్నాడు. కోనేటి గట్టున బంకు పెట్టించాడు. నటరాజన్ చురుకైనవాడు. చొరవగలవాడు. మాటకారి. అందరినీ వరసలు కలేసుకుని మాట్లాడే తత్వం. వ్యాపారం బాగా జరిగింది. బంకులోనే వడ్డీ వ్యాపారం కూడా ప్రారంభించాడు. దీంతో రెండేళ్ళకే ఇంటి మీద నాటు పెంకుదింపిచ్చి, సీమ పెంకు ఎక్కిం చాడు. ఒక చెల్లెలి పెళ్ళి చేశాడు. తమ్ముడిని కాలేజిలో చేర్పించాడు. ఇంత వ్యాపారం ఒక్కడే చూసుకోలేక సతమతమయ్యేవాడు. ఈ సమయంలోనే రాజమ్మతో పెళ్ళి జరిగింది. రాజమ్మ తోడుతో వ్యాపారం మరింత పెరి గింది. రాజమ్మ ఇటు ఇంట్లో అత్తకి చేదోడువాదోడుగా ఉంటూనే, బంకులో నటరాజన్‌కి సాయం చేసేంది. నటరాజన్ తండలి వసూళ్ళకి తిరుగుతూ వుంటే, రాజమ్మ బంకు చూసుకునేది. వాళ్ళ కష్టం, వాళ్ళ సుఖం గురించి ఊళ్ళో అందరూ మెచ్చుకోలుగా చెప్పుకునే వారు.

ఇద్దరు బిడ్డలు కలిగారు. పచ్చని సంసారం అంతానిమ్మళంగా వుందను కొంటున్న సమయంలోనే రాజమ్మలేచి పోయింది.

''ఏదీ? ఏ''దని వెతుక్కునేప్పటికే వెంకునాయుడి ఇల్లు చేరింది. అంతా వెంకునాయుడి ఇంటి మీదపడ్డారు.

రాజమ్మ రానని తెగేసి చెప్పింది. నలుగురూ నాలుగు మంచి మాటలు చెప్పారు. ఒప్పించి వెనక్కు తీసుకువచ్చారు. అదేం ప్రేమో, అదేం మొహ మో! మూడో నాటికే మళ్ళీ వెంకునాయుడి ఇల్లు చేరింది.

మా వాళ్ళంతా కోపంతో రగిలిపోయారు. వెంకు నాయుడు ఊరొది లి పారిపోయాడు.

వెంకునాయుడు సొసైటీలో గుమస్తా. తూర్పునుంచి వచ్చాడు. పెళ్ళైం ది. పిల్లలున్నారు. ఊళ్ళో వెంకునాయుడు బలే హీరో! నాలుగు బర్రెలు పెట్టి పాలు, మజ్జిగ అమ్మాడు. చిన్నా చితకా వ్యాపారాలు చేశాడు. నాలు గేళ్ళకే ఊళ్ళో మిద్దె కట్టాడు. వెంకు నాయుడిది కష్టం చేసిన ఒళ్ళు. ఒడ్డూ, పొడుగూ మనిషి, విసుగు పుట్టి కిరీటం తీసి పక్కన పెట్టిన మహరాజులా తీవిగావుంటాడు.

''అట్లాంటి మొగోడ్ని చూస్తే ఏ ఆడదానికైనా మనసు పుట్టకుండా వుండునా ఏమి?'' అంటుంది మనోరంజనమ్మ.

అయితే పదిమందిని అలాగ్గా ఎడం చేత్తో సమాళిచ్చే స్తాడనుకున్న అటువంటి మొగోడు, మా వాళ్ళంతా నిప్పు కణికల్లా ఇంటిమీద పడేట ప్పటికి పెళ్ళాం బిడ్డల్ని కూడా వదిలి పారిపోయాడు.

రాజమ్మని అక్కడి నుంచి ఈడ్చుకొచ్చారు. ఒక దెబ్బ కాదు, ఒక తిట్టు కాదు- ఒక్క మనిషికి కాదు - అందర్లోకీ అగిత్యం అంతా మా కనకత్తదే!

మూల తిరుగుట్లో వేప చెట్టు కింద రాజమ్మ చతికిలపడింది. అక్కడ నుంచి ఇక కదలనంటుంది.

''కూటికి తక్కువా, గుడ్డకి తక్కువా? నీకేం తక్కువ జేశానే?'' అం టూ నటరాజన్ బిగించిన పిడికిలితో గుద్దాడు. రాజమ్మ లుంగ చుట్టు కుని పడింది. కాలితో డొక్కలో పొడిచాడు. వెల్లికిలా పడింది. జుట్టు పట్టుకుని లేవదీసి వీపు మీద పిడిగుద్దులు గుద్దాడు.

రాజమ్మ అక్క మొగుడు అందుకున్నాడు. ''మెడకాయ మీద తల కాయ పెట్టుకోని నలుగుర్లో ఎట్టే ఇప్పుడు తిరిగేది?'' అని కాలితో నాలు గు పోట్లు పొడిచాడు. చెళ్ళున చెంప చరిచాడు.

చుట్టపు చూపుగా వచ్చిన నాగయ్య కూడా నాలుగు దెబ్బలేశాడు.

నటరాజన్ మళ్ళీ ముందుకు వచ్చాడు. జుట్టు పట్టుకుని పైకి లేపి ముక్కు మీద పిడికిలితో గుద్దాడు. రాజమ్మ వెనక్కి విరుచుకు పడింది. కాల్తో డొక్కలో పొడిచాడు. రాజమ్మ, ఒక్క మూలుగుమూలిగి వుండ చుట్టుకుని పడింది. నటరాజన్ మరోసారి కాలు పైకి లేపాడు. వేప చెట్టు వేర్లమీద కూర్చుని వున్న మా కనకత్త ముందుకు ఒక్క దూకు దూకింది.

''అబయా! నువ్వుం డట్టు!'' అని నటరాజన్‌ని పక్కకి నెట్టేసి తనే రెండు దెబ్బలేసింది.

''ఇప్పుడు నీకిదేం బుద్ధి బుట్టిందే ముండా! నీ మొకానికి మిండగాడు గావాల్సొచ్చినా డంటే యెదవా? రతనాల మాదిరి బిడ్డలు కలిగినారు. మకారాణి మాదిరిగా చూసుకొనే మొగుడుండాడు. ఇదేం పనే?'' అం టూ రాజమ్మ జుట్టు పట్టుకుని ఈ చెంపా, ఆ చెంపా వాయించి వదిలింది.

''ఈ ముదనష్టపు బతుక్కన్నా యే కోనేట్లోనో, బాయి లోనో దూకి సావగూడదంటే?'' అని మరోరెండుదెబ్బ లేసింది.

రాజమ్మ ఒకమాట మాటాడదు. ఒక ఏడుపు ఏడవదు. దెబ్బల బాధకి మెలితిరిగిపోతున్నా కన్నీళ్ళు మాత్రం జారనివ్వదు.

''దీన్తో కాపరం నా వల్ల గాదు. యాడన్నా జావనీ! రంగడ్ని పిలవ నంపండి! ఏదో ఒకటి తెగదెంచాల'' అని నటరాజన్ నాలుగడుగుల అవతలకెళ్ళి నిలుచు న్నాడు. మిగిలిన వాళ్ళు ఒక్కొక్కరే అక్కడ నుంచి తప్పుకుంటున్నారు.

రాజమ్మ మాత్రం చిందరవందరైన జుట్టుతో చిరిగి పేలికలైన చీరతో, ఒంటేప చెట్టుకింద గులకరాళ్ళ గట్టు మీద కుప్పగా పడి వుంది.

కాసేపటికి లేచి నిలుచుంది. జుట్టు కూడా సర్దుకో లేదు. ఎద మీద సక్రమంగా లేని పైటని పట్టించు కోలేదు. భారంగా పుట్టింటివైపు నడిచింది.

మా కనకత్త రాజమ్మ కన్నా ముందు గునగునానడిచి పొయ్యి గడపలో అడ్డంగానిలుచుంది.

''నిలు వక్కడ! యాడి కొస్తాండావు? ఇదేమన్నా నీ మిండగాడి కొంపనుకున్నావంటే? నడువ్ బైటికి! ఇంగొక్క అడుగేసినావంటే కాళ్ళించి పోయిలో బెడ్తాముండా! యాడన్నాబొయిసావు! నామొత్త మాతరం తొక్కబాక! పో యెదవా!'' అని ఇళ్ళ లోపల వుండే వాళ్ళంతా వినేంత పెద్దగాఅరిచింది.

వేప చెట్టు కింద నటరాజన్ కదలడం చూసి. ''నట్రాజా! వుండక్కడ! యాడికి పోతావుండేది. మీ మొగుడూపెళ్ళాల యవ్వారం యిది. సంపుకుంటావో, సంతరించుకుంటావో నాకు మాతరం ఈ పీడొద్దు ''అని రాజమ్మని జుట్టు పట్టుకుని బరబరా ఈడ్చుకు వెళ్ళి నటరాజన్ ముందు పడేసింది.

రాజమ్మ చివుక్కున లేచి, అమ్మవైపు ఈసడింపుగా చూసి గిరుక్కున అత్తింటి వైపునడిచింది.

మూడోనాడు రాజమ్మ తమ్ముడు రంగారావు వచ్చాడు. రంగారావు విజయవాడలో పని చేస్తున్నాడు. ఇంటి గురించి ఎప్పుడూ పట్టించుకున్న వాడు కాదు. వాళ్ళ నాయన చనిపోయినప్పుడు టెలిగ్రాం ఇస్తే వచ్చి, రెండో రోజే వెళ్ళిపోయాడు. తిరిగి దినం రోజే రావడం, కలిగినింటి బిడ్డని చేసుకున్నాడు.

ఊరి నుంచి వచ్చిన గంటకి రంగారావు నటరాజన్ ఇంట్లో అడుగు పెట్టాడు.

రాజమ్మ తిండీ తిప్పలు లేక ఒక మూల మురికి గుడ్డల మూటలాపడి వుంది.

రావడం రావడం అక్కని కాలితో ఒక్క పోటు పొడిచాడు. ''యెదవ పుట్టక బుట్నావుగదే ముండా! అయినోళ్ళ దగ్గర పరవూ మర్యేద ఏమన్నా మిగుల్నా ఇప్పుడు? గుట్టు సప్పుడు గాక ముందే యాడన్నా దూకి నచ్చుండ గూడదంటే, మా మొకానే దాపరించక పోతే?'' అని ఏడాపెడా బాదాడు.

''వుయ్‌రా! దాని మొకాన. యెదవ ముండ ఎట్టాజచ్చిందో జూడు' 'అంటూ మా కనకత్త రంగా రావు చేతుల్లోంచి రాజమ్మని విడిపించింది.

''మాయ రోగమొచ్చి దీన్నెత్తకపోను! నలుగురూ దీని మొకాన వుయ్యండమ్మా!'' అని మద్దతు కోసం వియ్యపురాలి వైపు చూసింది.

నిరసనగా ముక్కూ, మొహం ఒకవైపుకి విసిరి చరచరా లోపలికి వెళ్ళిపోయింది వియ్యపురాలు.

''నట్రాజా!నాయినా, ఇది నీ కాపరం ఈదినబెట్టిందే, ఇదా ఇంక బాగుపడతాది? బంగారంటి బిడల్ని నిన్నూ జూస్తా వుంటే నాకు దుక్కం కలగతా వుండాదే! ఎట్టాండి బిడ్డవి ఎట్టైపోయినావు నాయినా! ఈ ముండ జేసిన పనికి మూడు నాళ్ళుగా కూడూ, నీళ్ళు లేక పడుండావే! నా నాయినా!నా రాజా! నాకన్నా!'' అంటూ మా కనకత్త నటరాజన్‌ని పట్టుకుని ఏడ్చింది.

నటరాజన్ కూడా బోరున ఏడ్చేశాడు.

''యాడైనా జావండి! ఏమైనా జేసుకోండి! ఇది నాతోడ బుట్టిందే గాదు. ఈ కంపని మాత్రం నాకు తగిలించ బాకండిరా సామీ!'' అనేసి రంగారావు వెళ్ళిపోయాడు.

అక్కడ ఎవ్వరూ రంగారావును పట్టించుకోలేదు. ఒకరిని పట్టుకుని ఒకరు ఏడుపుల్లో మునిగి పోయి వున్నారు. రాజమ్మ మాత్రమే నిశ్చలంగా

దీపావళి శుభాకాంక్షలు

టేబుల్ పైన రీలు పేపరు
&
న్యూస్‌ప్రింట్ రీములు
అన్ని సైజులలో దొరుకును.

సురేష్ బైండింగ్ వర్క్సు
11-63-23, బుద్ధావారి గుడి వద్ద,
బ్రాహ్మణ వీధి, విజయవాడ-520 001
Telephones: Off: 420085, Resi: 522802

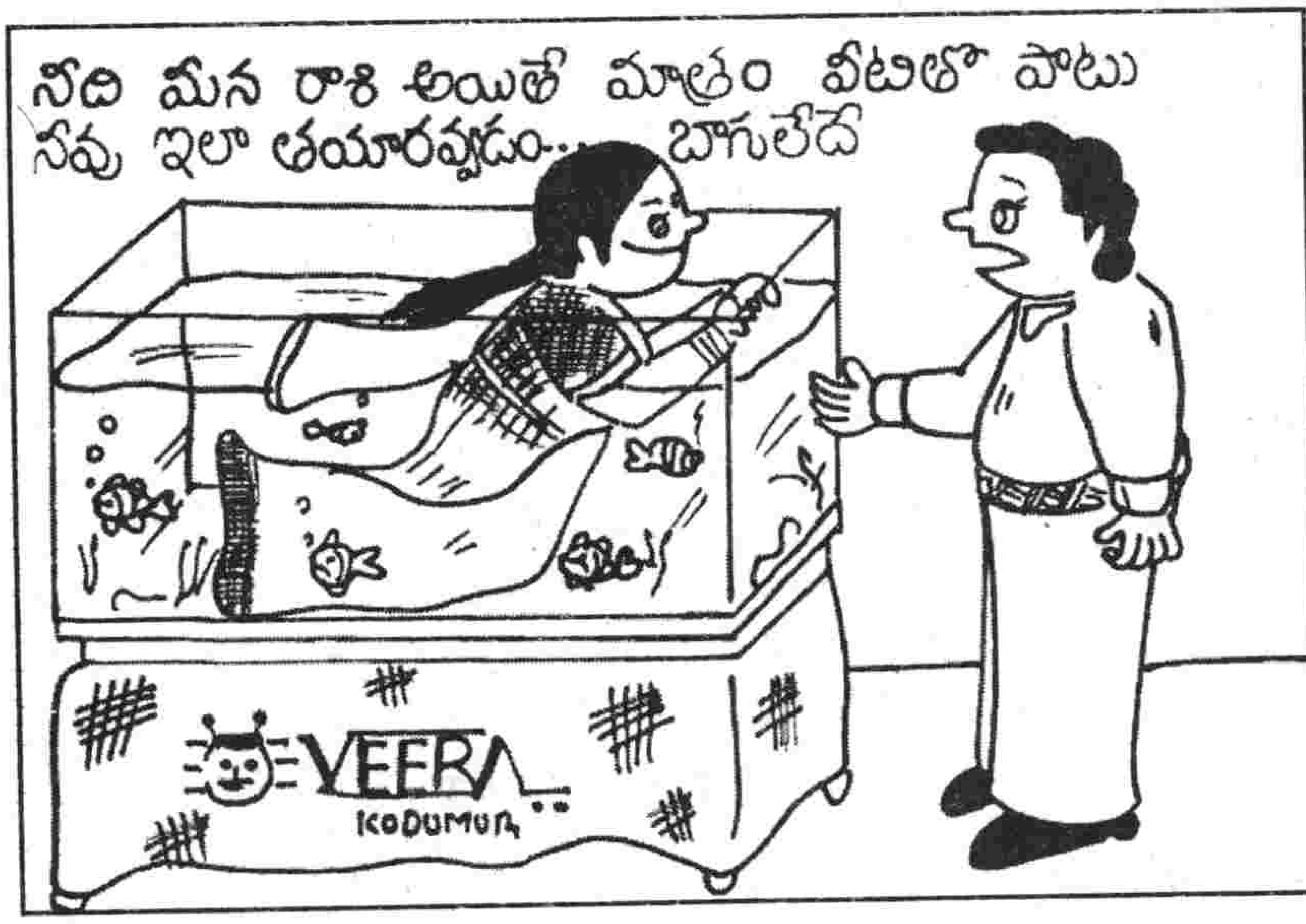

ఒక మూల పడి వుంది.

అన్నదమ్ముడు సరే, పెళ్ళానికి జడిసి చేతులెత్తేశాడు. తొమ్మిది నెల్లు మోసి కన్న తల్లి కూడా కనికరం లేకుండా ప్రవర్తించడమా? పక్కన శవంలా బిడ్డ పడుంటే పట్టించుకోక, అల్లుడిని పట్టుకుని ఏడవటం ఎవరికి మాత్రం నచ్చుతుంది?

ఆ సాయంత్రం మా కనకత్తని అదే అడిగాను.

''అబయా! ఈ దినం నలుగరమ్మలూ నా నోట్లో ఊస్తుండారని తెలుసు. నా బిడ్డకోసరం నాలుగు మాటలు పడితే మాత్రం యేం బొయ్యేది? దానికి పుట్టింట్లో ఇంత చోటుండాదని తెలిస్తే ఆ నా బట్ట ఇంక దాన్తో కాపరం చేసునా ఏమి? దేన్నో ఒకదాన్ని కట్టుకోని నా బిడ్డకి అన్నాయం జెయిడా? అప్పుడింక ఊళ్ళో కోణంగి నా కొడుకులంతా నా బిడ్డని కాకుల మాదిరిగా పొడిసి పొడిసి సంపరా? పుట్టింట్లో గూడా దానికిగెతిలేదంటే పక్కలో గాకపాయినా, పాదాల దగ్గరైనాదాన్ని పడుండ నీడా? నా బిడ్డ కోసరమేరా నాయినానేను గుండె రాయి జేసుకునింది'' అని బోరున ఏడ్చేసింది మా కనకత్త.

మా కనకత్త ప్రవర్తన తొలిలో నలుగురితోపాటు నన్నూ కొంచెం కలవరపరిచిన మాట నిజమే! ఇప్పుడా నీడలు తొలిగాయి. అందరూ అనుకుంటు న్నట్టు మా కనకత్త కఠినాత్మురాలు కాదు. ఆమె తాప్రతయం అంతా బిడ్డ బతుకు కోసమే. 'మొగుడొదిలేసింది' అని ముద్రపడితే బిడ్డ బతుకు ఏమవుతుందో అని బెంగ పెట్టుకుంది. భవిష్యత్తును ఊహించి భయపడింది. కూతురి కాపురం కోసం 'కసాయి తల్లి'గా నటించింది. నలుగురినీ నమ్మి స్తున్నానని అనుకున్నది.

కానీ, మా కనకత్త నమ్మినట్టు రాజమ్మ కాపురం బాగుపడలేదు. ఆరు నెలలు గడిచినా నటరాజన్‌లో మార్పులేదు. పక్కమీదకికాదుగదా, పాదాల దగ్గరకి కూడా రాజమ్మని చేరనివ్వలేదు. అత్తింట్లో రాజమ్మ తినిందా, తాగిందా అని పట్టించుకునే వాళ్లు లేరు. నలుగురిలో కలవడానికి ప్రయత్నిస్తే ఈసడించుకునే వాళ్లు - తల్లో దువ్వెన పెడితే ఒక మాట. మొహం కడిగితే ఒక మాట. వీధి వాకిలి వైపు నడిస్తే అందరికీ అనుమానమే. ఇంట్లో పనేదైనా ముట్టుకోబోతే విసిరికొట్టే వాళ్ళు. ఈ అవమానం అనంతంగా సాగుతూనే వుంది.

అపుడిక మా కనకత్త మళ్ళీ రంగంలోకి దిగింది. ''నటరాజా! తప్పో, ఒప్పో జరిగి పోయిందేదో జరిగి పోయింది. ఆ బిడ్డ మళ్ళీ వాడి మొకం జూ సెరగదు. నువ్వింకనైనా నిమ్మళించాల. దాని కోసరం గాకపోయినా, బిడ్డల మొకం జూసైనా కాపరం చేసుకోవాల'' అని మర్యాదగానే చెప్పి చూసింది.

పరిస్థితి ఏం మారలేదు. రాజమ్మ బతుకు కనాకష్టంగానే వుంది.

ఒక రోజు దీపాలు పెట్టేవేళ మా కనకత్త పైట కొంగు బిగించి కట్టిచరచరా నటరాజన్ బంకు దగ్గరకి నడిచింది. నడిరోడ్లో నిలుచుని ఊరంతా వినేట్టుగా చెడామడా తిట్టేంది.

''రే! నా బట్టా! నీ కసలు మంచీ సెబ్బరా వుండాదా? పెద్దా, చిన్నా అంటే మతింపు వుండాదా? అల్లుడు నాబట్ట గదాని కాళ్ళూ గెడ్డం బట్టుకోని బతిమాలే కొందికీ బిర్ర బిగుసుకున్నావుగదరా! అన్నదమ్ముడు సరే, పెళ్ళానికి బయపడి దాన్నట్టా నట్టేట్లో వొదిలేసి పాయినాడు. కన్న తల్లీని నేనుండానురా, బొందిలో పేణంతో. వొరే! దానికెవ్వురూ లేరు గదా, కూడూ నీళ్ళు లేక అది గుటుక్కు మంటే దేన్నో వొకదాన్ని కట్టుకోని ఊరేగొచ్చు గదాని మీ తల్లీబిడ్డలుయోచన జేస్తుండారేమో! నేను సాగనీ నోరే!'' అని చుట్టూ చూసింది.

''మొగుడనే వోడు తీరుగావుంటే ఆడముండకి ఈమాదిరి అగచాట్లు యాడనుండి వొస్తాయంట! ఇదిగో ఈ నడీదిలో మన్నారుసామి ఎదురుంగా నిలబడి చెబ్తుండా... నన్ను నోళ్ళలో యేసుకున్న నా సవితులంతా గూడా ఇనాల. ఈనా బట్టలో తప్పేం లేకుండా వుంటే నా బిడ్డ ఇట్టాంటి పని జేసునా ఏమి? ఈ చాతగానోడి దెగ్గిర, ఈ ముండ మొకమోడి దెగ్గర, ఈ ఆడంగి నాబట్ట దెగ్గిర ఇంక నా బిడ్డేం సుకపడతాది?''

''ఇదిగో! అందరూ ఇనండి! నా బిడ్డ ఇంక ఒక మొగనాబట్టకాళ్ళ కాడ పడుండ బళ్ళా! కడంత గాలం సావు దెబ్బలుతింటా బతకబళ్ళా. నా బిడ్డన్నేను తీసుకుపోతుండా. నా బిడ్డన్నేను కాపాడుకుంటా! కడుపులో బెట్టుకుంటా! బగమంతుడు దాని కింత అదరువు చూపించక పోడు. రే! దానికీ నీ మాదిరిగానే కాళ్ళూ చేతులూ వుండాయి. దాని కూడది తింటాది. దాని నీళ్ళది తాగతాది. మళ్ళీ నీ మొత్తతొక్కితే నీ యెడంకాలి చెప్పుతో కొట్టు!'' అని, నాలుగడుగులు ఇవతలకి వేసి, తిరిగి చరచరా బంకు ముందుకి పోయి నిలుచుంది.

''రే... యెరే! నా బిడ్డగానీ ఇంక నీ మొకం జూసిందో!... సే! లంజా! అను'' అని వెనుదిరిగింది. నటరాజన్ ఇంట్లో ఎముకల పోగులా పడి వున్న రాజమ్మని పసి బిడ్డలాగా చేతుల్లోకి జపురుకుని ఇంటి వైపు నడిచింది.

ఇప్పుడు మా ఊరి కోనేటిగట్టున రెండు బంకులున్నాయి.

నటరాజన్ బంకుకు ఎంత పేరుందో, రాజమ్మ బంకుకీ ఊళ్ళో అంత పేరుంది.